

Sygn. akt II CSK 273/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa A. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w S.
przeciwko B. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania; zasądza od
pozwanego na rzecz powoda 3600 (trzy tysiące sześćset) zł
kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwany wskazał, iż przyczynami usprawiedliwiającymi przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania są potrzeba dokonania wywołujących rozbieżności wykładni art. 65 § 2 k.c. i art. 498 § 1 k.c. oraz oczywista zasadność skargi.

W odpowiedzi na skargę powód trafnie zakwestionował istnienie powołanych przez pozwanego przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania.

Jeśli chodzi o wykładnię art. 65 § 2 k.c., to orzecznictwo do tego fundamentalnego przepisu dla ustalania treści oświadczeń woli stron jest wyjątkowo bogate, a skarżący nie uzasadnił przekonująco celowości uzyskania kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat. Nie jest bowiem taką przyczyną podnoszona przez niego kwestia, jak daleko można w interpretacji treści pisemnego oświadczenia odchodzić od dosłownego brzmienia jego tekstu, gdyż zależy to od okoliczności konkretnej sprawy i powinno podlegać ustalaniu *in casu*.

Nie ma też potrzeby dokonywania wykładni art. 498 § 2 k.c. Sąd Apelacyjny odnosił się bowiem do tego przepisu jedynie niejako na marginesie swojego rozstrzygnięcia, przy okazji rozważania alternatywnego wariantu stanowiska prowadzącego także do przyznania racji powodowi. Stanowisko zakładające dopuszczalność potrącenia miało jedynie wzmacniać rozstrzygnięcie Sądu, a nie stało się jego podstawową konstrukcją prawną.

Nie można wreszcie mówić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wprawdzie uzasadnienie Sądu Apelacyjnego jest, jak na rozstrzygnięcie reformatoryjne, niezbyt obszerne, ale w sposób niezbędny wyjaśnia stan faktyczny oraz przytacza ocenę dowodów i wykładnię obu umów zawartych przez strony, przekonująco argumentując, że w istocie strony zawarły tylko jedną umowę sprzedaży kukurydzy w dniu 29 października 2010 r., gdyż umowa z dnia 29 grudnia wprowadzała jedynie dodatkowe zabezpieczenia interesów powoda w związku z realną perspektywą niewywiązania się przez pozwanego z umowy z dnia 29 października.

Mając powyższe na uwadze, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, obciążając jednocześnie pozwanego kosztami zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398 § 2 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.).

aw
db